

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056655904/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

»Er det ikke lige saa væmmeligt, at pynte sig med navngivne Vers af trykte Bøger. O, du min Rosamunde, min grænseløse Elskov kan kun udtrykkes med Oehlenschlägers udødelige Ord, eller Chr. Winthers osv. osv. Nej, det ukendte er mere pikant, selv om Versene kun er tarvelige – og det er dine ikke engang.«

»Takker for Komplimenten.«

»Selv Aarsag! Ser du, Tit, nu vil jeg raade dig til én Ting: Nu kører vi strax forbi den Elskedes Bolig, – saa har du at kigge lige ud eller helst til venstre. Hvis du er nysgerrig og vender Hovedet til højre mod den røde Villa, slaar jeg Hovedet ned i Maven paa dig.«

»Skal jeg da gaa glip af Synet af den Skønhed, til hvem jeg har skrevet mine skønneste Poesier?«

»Foi Pokker, se til venstre!« kommanderede Jakob.

Han rettede sig i Sædet, gav Hatten et let Stød og svang Pисken med lapset Flothed. Titus vendte efter Ordre Øjnene til sin Side, men saa alligevel fra Øjenkrogene, da de rullede forbi det høje, slanke Jærngitter, en tynd ung Figur i en lyseblaa, hvidprikket Kjole, der sad halvt dækket af Verandaens Ranker, og han troede at se, hvorledes et hvidt Ansigt pludselig traadte

frem under Havehattens Skygge og smilede i det fulde Solskin.

Jakob sad stiv uden at hilse, han bare saa' og førte Pисken langsomt op i Præsenter-Stilling.

Da de var et godt Stykke forbi, saa' han mønstrende om paa Titus:

»Kiggede du?«

»Ikke et Øje!«

»Tak du dit Øje for dét. Jeg vilde heller smide dig af Vognen, end at hun skulde tro, at jeg havde talt til dig om hende, og at du var Medvider«.

»Det er jeg jo alligevel.«

»Pyt! — ikke mer end Krikken her,« sagde han og svippede Hesten over Lænderne. »Du begriber ikke,« blev han ved, »hvor dejligt det er at have sin Kærlighed som en sød Helligdom at frede om. Og jeg forstaar ikke, hvor unge Folk kan nænne at ødelægge deres kæreste Forhold ved at indvi alle i det. At sende Kort ud, det vil jo kun sige: Værs'artig, kom hid og se, hvordan vi to tager os ud ved hiandens Side. Kom og kritiser vore Proportioner og gør Nar ad, hvorledes hendes Skabelon forsvinder ved Siden af min; eller vær saa venlig at vogte os med eders Argusøjne, at forarges over hvert Kys, vi lister os til, at underskyde eders gemene Tanker for hvert Minut, vi faar Lov til at være alene. Nu giver